

FOLK OG LAND

ORDEN
RETTFERD
FRED

September 1979
Nr. 8 - 27. årgang
Løssalg kr. 3,—

«DEN UKJENTE KRIGEN» på norske TV-skjermer

Nå skal norske seere oppleve «Den ukjente krig» på skjermen. En sovjetisk-amerikansk filmserie, i hovedsak bygget på tyske og amerikanske filmrevyer fra krigsårene.

Over 500 sovjetiske forskere samarbeidet i halvannet år med amerikanske eksperter om å sette serien sammen, og resultatet er en film på 20 episoder, hvorav Norge har kjøpt inn 10.

En kostbar historie for NRK, når vi vet at de enkelte fjernsynsendere i Vest-Tyskland måtte ut med over en million Dm for serien.

Filmen vil ha spesiell interesse for oss som hadde våre frontkjemper på mange av de kampavsnitt filmen omhandler. Vi

følger således tyskernes offensiv til Moskvas porter, beleiringen av Leningrad, kampene i Kaukasus, slaget om Stalingrad, — inntil Deu røde armés gjengjeldelse, som sluttet med de sovjetiske styrkenes innmarsj i Berlin i 1945.

Serien har hittil vært sett av 30 millioner mennesker i USA, og det endelig tall på amerikanske seere vil bli ca. 150 millioner. Filmen ble da også opprinnelig planlagt som en opplysningsfilm for å informere amerikanerne om en side av den annen verdenskrig som har vært lite påaktet i USA.

I Øst-Tyskland vakte filmens detaljer om pakten mellom Hitler og Stalin i 1939 og Polens

deling mellom Tyskland og Sovjetunionen sensasjon. Dette var nyheter for mange. Skolene og massemediene har i alle etterkrigsår utelatt opplysninger om de mer tvilsomme sider ved Sovjetunionens politikk på den tid.

«Folk og Land» har vært i kontakt med en frontkjemper som har sett alle episoder av «Den ukjente krigen». — Den innbyr ikke til samme hets som vi opplevet med «Holocaust», forteller han, men i filmen opplever vi episoder som best kan karakteriseres som dokumentarfalsknerier.

Vi skal komme tilbake til «Den ukjente krigen», som sikkert vil resultere i en fornyet debatt om krigstiden.

Alle knep kan nyttes mot småpartiene

«Folk og Land» har fått mange henvendelser i forbindelse med den Oslo-listen Norges Demokratiske Parti forsøkte å sette opp foran årets kommunevalg. Som kjent ble ikke listen godkjent av valgstyret, ut fra begrunnelsen av at et fåtall kandidater nektet å stille opp sammen med «landssvikere» og «nynazister».

Selv om dette ikke er holdbar grunn for å trekke seg fra en valgliste, var partiets formann, Leif Karlung, forberedt på anslaget fra valgstyret, og hadde derfor sikret seg nok reserver til å få listen komplett. Stor var forskrekkelsen da valgstyret igjen avslo listen, denne gang under

henvielse til at nestformannen ikke hadde fullmakt til å stille opp Oslo-listen. Leif Karlung er ikke noe nytt navn i norsk politikk. I mange år har han vært den ledende skikkelse i Norges Demokratiske Parti, og er den mann som først og fremst har æren for at partiet er blitt kjent utover landet. Det er da også han som alltid har organisert oppstillingen av lister i Østlands-distriktene, og funnet frem navn som ville være med på å gagne utviklingen i våre kommuner. Uansett kandidatens bakgrunn har han først og fremst sett på deres vilje til å arbeide aktivt for partiets mål.

(Forts. side 6)

NORDMENN I TYSK SPIONTJENESTE GIKK FRI STRAFF OG FORFØLGELSE

— Hvorfor har ingen norsk historieforsker gransket Abwehrs virksomhet i Norge under okkupasjonen? Organisasjonen var jo den farligste av alle Tysklands 5. kolonner, og nordmenn som var høgt oppe i gradene der, går uantastet omkring, ustraffet og med plettfritt rykte.

Det er en svensk freelancejournalist, Bertel Lindgren, som stiller oss spørsmålet.

I tre år har han søkt å finne frem til folk som jobbet i organisasjonen, men uten større hell.

— Det er som om norske myndigheter har munnkurv når det gjelder nordmenns deltakelse i Abwehr, mens de er mere

enn villige til å gi opp navn på NS-folk, og opplysninger om forfølgelsen mot dem, sier journalisten til «Folk og Land».

— Riktignok har jeg intervjuet «små fisker» innen Abwehr her i Norge under okkupasjonen, vesentlig skøyteskipere på Vestlandet og i Nord-Norge, men disse gutta hadde svært små oppgaver og kjente ikke sine norske oppdragsgivere. Senere har jeg jo konstatert at stammen av nordmenn i organisasjonen besto av innflytelsesrike folk, med forbindelser langt inn i regjeringkretser. Det er vel grunnen til at hvert fremstøt mot dem ble stoppet under rettsopp-

gjøret. Jeg vet at det inntil 1950 fantes navnelister over norske Abwehrfolk. Listene var utarbeidet i Sverige og London under krigen, men ble plutselig brent opp. Ganske utrolig, når vi vet at kartotekene over NS-folk er sikret, og oppbevares under lås og slå.

Ingen vil ta ansvaret for ødeleggelsene av papirene, men jeg er ikke i tvil om at det er gjort ut fra meget bestemte grunner. I alle fall er det trist at forskerne har små muligheter til å kaste noe lys over nordmenns deltakelse i Abwehr, slutter journalist Lindgren.

Det glemte kapitel: den norske «Riksdagsbrann»

Det var Hjemmefronten som satte fyr på Universitetets aula og fremkalte arrestasjonene og deportasjonen av de over 1000 norske studenter under okkupasjonen. Meningen var at skylden skulle veltes over på Nasjonal Samling, for å «stive opp motstandsviljen i folket».

Operasanger Svein Wilhelm Brun var brannstifteren. Etterpå ga han fullstendig rapport til «rettskontoret» i Stockholm, hvor han bekreftet at det var «Londonnytt» og mektige krefter som sto bak planen.

Av hans fremstilling gikk det frem at det var blitt for fredelig og gemyttlig her hjemme mellom befolkningen, NS og tyskerne, og at stadig flere landsmenn fant veien inn i Nasjonal Samlings rekker. Derfor ble brannen fremstilt som en provokasjon av de norske nazister.

I «Londonnytt» het det: «I skjæret fra aulabrannen gjenkjenner vi plutselig nazigangsternes egne trekk. Den norske hjemmefronten har aldri godkjent branner — hverken i tinghus eller aula. Det gjelder en-

ten man kaller seg kommunist eller noe annet. Hva vi vil ha fastslått, er bare at vi her i et enkelt tilfelle har det utvetydige beviset for at nazistenes beskyldninger mot «kommunistene» er en klisjéfrase. Nå må vi bestemt i all anstendighetens navn forlange at de retter søkelyset innover i sine egne rekker for å finne de «kommunistiske» sabotørene. La oss nå se om også aulabrannen skal belaste de verjeløse norske patrioter.»

(Forts. side 6)

Høyre - en usikker støtte for barnet og familien

Mange mennesker som er ut lei byråkrati, statskapitalisme og misunnelsessosialisme, ser med en viss tilfredshet på de siste par års «høyrebølge», selv om de ikke selv sogner til Willochs og Norviks Høyre. Det spørres bare om de ikke gleder seg for tidlig.

Det er gode grunner til å tvile på om Høyre virkelig representerer et alternativ til Arbeiderpartiets statsosialisme og kulturradikalisme. Har ikke Høyre i alt for mange saker begitt seg inn på kompromisser som fører oss rett inn i formynderstaten, bare i et langsommere tempo?

Men det er ikke denne side av saken vi i dag vil inn på. Derimot vil vi rope et alvorlig varsko når det gjelder visse Høyrefolks innstilling til barnet og familien.

Vi har tidligere advart mot de holdninger som Kaci Kullmann Five representerer, og det er med sorg vi må konstatere at hun ikke er noen enslig svale innen Høyre. En meget aktiv og aggressiv feministgruppe med mange velkjente høyrekvinne-navn har etablert seg, og meget høy-røstet gjør de seg til talerør for idéer som ikke bare burde være fremmede for mennesker som kaller seg konservative, men som er direkte livsfarlige for vår videre eksistens som folk.

Sterke ord? Nei heller for svake. Når man går aktivt inn for å drepe barn i mors liv og dessuten går til angrep på fa-

milien ved å vise «forståelse» for de såkalte «frie» og ihvertfall helt uforpliktende samlivsformer, da kan en avstandtagen vanskelig bli sterk nok.

Vi finner det stadig like utrolig at kvinner — hvis de har sine instinkter i behold — overhodet kan tenke seg den mulighet å kvele det spirende liv i sin kropp, ihvertfall ikke uten at det foreligger meget spesielle omstendigheter. At såvidt mange kvinner, til og med i det som skulle være et konservativt parti, ser ut til å ha mistet disse instinkter, er et meget skremmende forfallssymptom.

Nesten like forferdende er det at de samme kvinner oppfatter familien som en slags irriterende tvangstrøye istedenfor det den er og skal være: En trygg og sikker ramme om nye generasjoner som skal føre vårt folk videre. At det finnes adskillige mislykkede familier, det er så, men da får man isteden prøve å finne frem til positive botemidler på de problemene.

Svært mange av vanskelighetene i dagens familier skyldes nemlig disse ting: Oppbruddet fra det tradisjonelle arbeidsfellesskap i bondesamfunnet, oppløsningen av slektsbånd og -følelser i det ytterst mobile industrielle samfunn og ikke minst den alminnelige tidsånd som til de grader oppmuntrer til egosentrisitet, til å kretse om sitt personlige velbefinnende.

(Forts. side 6)

ARBEIDSTJENESTENS IDÉ OG BAKGRUNN

Avslutning fra forr. nr.

Sammenbruddet i middelalderen er uløselig knyttet til en oppløsning av forbindelsen mellom arbeid og elite. Folkets førere, fra konge til these hadde i sagatiden alltid gått vegen om arbeidslivet og forblitt knyttet til det —, no skilles adel og kirke ut som mer og mer arbeidsfjerne stender. Derved taper leidangen og retten — ja, hele samfunnet — sin friske umiddelbarhet. Som en refleks av det nye syn på arbeidet synker aktelsen for bondeyrket, arbeidsskyheten tar til — «alle vil fare i handel eller dra inn til byene» sier en hirdskrå.

En ny følge er tilbakegang i landets selvberging, noe som sammen med leidangsvesenets forfall og stagnasjon i skipsbyggingen danner opptakten til Norgesveldets undergang.

Vi kan i dag — 600 år etter Norgesveldets undergang — se linjene i denne tid og linjene fram til i dag. I de 500 år opp til 1814 lever det norske folket på rettsinstitusjonen, på odelsinstitusjonen og på den seige arbeidskamp på hav og jord, som holder det friskt. Som det eneste europeiske land kommer vi gjennom disse årene med en fri bondestand. — Fra disse institusjoner og menneskelige reserver skaper vi Eidsvollverket — idémessig så vel som maktpolitisk. Den norske folkesuverenitet bygger på en utvidelse av odelstanken. Hæren som berget oss gjennom en syv års kamp med England og Sverige, var en bondehær med distriktsoffiserer. Flåten fra havets areidsliv ga oss vår ære og vår makt i det ytre. Overallt står arbeidet bak som vekstgrunnlag.

Jeg kan ikke her i dag uttømme Arbeidstjenestens syn på de underliggende krefter i historien. Men jeg skylder den forsamling et par kommentarer til det riss

jeg nettopp har gitt.

Vi har villet se arbeid og jord som kilden til kultur og varig styrke.

Jeg er klar over at en høytstående bysivilisasjon kan blomstre lenge etter at forbindelsen mellom jord og mennesket er brutt. Byen trekker nasjonens beste materielle og menneskelige ressurser til seg og tror at den forbrenning som skjer er utslag av dens egen kraft. Men i løpet av få generasjoner setter degenerasjonen inn. Byen trenger stadig frisk tilførsel av blod. Hvis Oslos befolkning skulle føre en selvstendig tilværelse uten ut- eller innvandring, ville byen med den noværende fødselshyppighet i løpet av ca. 120 år være redusert til et samfunn på ca. 10 000 mennesker. Dette gir et mål for den innflytning som i kommende årtier må til for bare å opprettholde folkemengdens størrelse i byene.

Jeg er klar over at kolonier, gull, kommersiell og industriell teknikk kan forhale døds kampen og skape skinn av gullalder. Forbrenningen øker voldsomt, og man tar det som uttrykk for kraft. Men det er nettopp kraften som forbrenner — det er mennesket som brenner ned kvantitativt og kvalitativt.

Jeg er også klar over at institusjonene, idéene, tradisjonene spiller sin mektige rolle, — jeg har ikke villet gi noen transsynt resept på et historisk syn.

Men jeg vil, ut fra den lov-messighet historien viser oss, peke på den fare alle moderne, siviliserte stater har vært, er og vil bli utsatt for gjennom den høyt oppdrevne teknikk, spesialisering og bydannelse som skaper skille mellom mennesket og jorda. Vi må forutsette at denne utvikling vil fortsette. Vi ser den mulighet dette gir for stigende evne til å løse våre materielle problemer, men vi ser også den dødelige fare den i det lange løp setter menneskenes biologis-

ke og åndelige krefter i. Det er denne kjennsgjerning, og ønsket om å sikre ungdommen mot degenerasjon gjennom ensidighet, som ligger bak den moderne arbeidstjeneste — både idémessig og praktisk.

Vi har hatt foregangsmenn som har sett den faren de nordiske kulturene svedde i, ved at det nordiske menneske skulle skilles fra kilden til sin kraft og sin kultur: *Jord og arbeid* —, og de har ropt vakt i gevær og krevd motforholdsregler, pekt på veget.

AV
CARL FRØLICH
HANSEN

De har vært realistene og de klartseende, mens de «praktiske» ikke hadde evnen til å se langt som de og derfor kalte dem fantast.

Da vi derfor i fjor skulle sette den moderne norske arbeidstjeneste ut i livet, kunne vi bygge på det sikre grunnlag av nesten 70 års kamp for regenerasjonen av det norske folk gjennom innføringen av kroppsarbeid på norsk jord for all ungdom. Denne linjen tar til med Christopher Bruuns «Folkelige Grundtanker» og føres fram til Erling Winsnes. Mellom dem er menn som Nansen, Hamsun og Aukrust.

Fridtjof Nansen ser under trykket av krigens og teknikkens menneskeforbruk fram mot en norsk løsning av ungdommens oppdragelse, slektens fornyelse gjennom et møte med jord og natur:

Sitat fra A. T.-boken:

«Her ligger jorda som den nettopp var forlatt av isen, som den lå i årtusener. Den har muligheter for nye arbeidende slekter. Sørge bare ikke.

Men hvorfra skulle de komme? Hvor finner vi de friske ubrukte slekter?»

Han møter en fjellbonde, «nærmeste nabo til Høg-Ronden», som forteller at flere og flere bygger nye heimer. Glad i hug drar Nansen videre. Han synes å se en veg framover:

«Ja, om vi kunne få plante livssynet hos denne naboen til Høg-Ronden inn i vår tids ungdom, — den som er mest opp-tatt av hvordan de med det minste forbruket kan tjene mest penger . . .

Om vi så også kunne vekke hos dem kjærligheten til det landet og det folk som fostret dem, bringe dem til å tenke på nasjonens framtid, hva rasen kunne bli, og hva plikter og oppgaver de der kunne ha, istedenfor å tenke bare på seg selv og sine lyster — denne smålige egoisme som brer seg for hver dag i alle lag, og margeter samfunnet.

I denne natur måtte den skulle av. Når en ser Rondane mot himmelen der vest, da må en vel skjønne at mellom slike fjell blir synet et annet, og målene større . . . Gi dem noe av naturlivet tilbake, det de mangler, men som alle, bevisst eller ubevisst, lenges mot, — og livssynet skal bli sunnere, livsgleden lysere . . .»

Og han ser framover:

«En gjensfødselse må komme — en ny tid, med nye idealer — da de åndelige verdier igjen er blitt målet, og de materielle bare blir et middel, — da mobben og middelmadigheten ikke lenger regjerer verden . . .»

Denne appellen ble hørt — av ungdommen som fra 1934 gjennomførte en frivillig arbeidstjeneste, som helt bevisst betrak-

tet seg som forløpere for en bevegelse som omfattet hele ungdommen, og som i sitt beste år — 1940 — klarte å samle 6 000 gutter. Men partiene hørte den ikke — eller ville ikke høre. Partienes forhold til arbeidstjeneste-tanker fortjener en behandling i denne forbindelse. Hvorfor tok ikke partiene Arbeidstjenesten opp som ledd i arbeidet for å vinne ungdommen for seg på samme måte som f. eks. i Tyskland før 1933? Når partiene ikke gjorde det, var det fordi de forsto at arbeidstjenestens dynamikk førte ut over partitenkningen, fram mot en nasjonal fellesskapstenkning. Det er typisk at den frivillige arbeidstjeneste ble møtt med utbrudd som dette: «Dere skal ikke få tatt de arbeidsløse fra oss.»

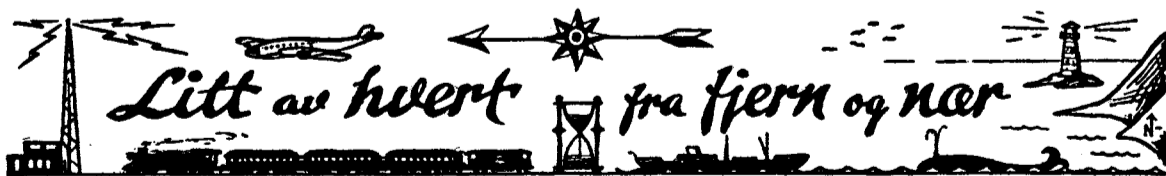
Arbeidstjeneste og partipolitikk var uforenlige, fordi partipolitikerne fryktet at samlingen om Arbeidstjenesten ville sprengte partibåsene. At deres frykt var berettiget viser seg i dag, da Arbeidstjenesten midt i en vanskelig tid som intet annet har klart å samle ungdommen, på tvers av øyeblikkets strid.

Midt i en opprivende kamptid er det vår oppgave å føre den norske ungdommen tilbake til jord og arbeid og øke den enkelte manns effektivitet, — og dermed hele nasjonens slagkraft.

BIBLIOTEKET:

Kan noen skaffe nedenstående titler til INO's bibliotek?
FRITT FOLK for 2. kvartal 1943
Håndbok for rikshirden
Hirdboken av Orvar Sæther
Henvendelse INO.

Bestill Advokat Uelands skrift KOMMENTAR TIL GJELSVIK: HJEMMEFRONTEN, fra INO, postboks 924, Sentrum, Oslo 1, postgirokonto nr. 5 15 02 89. Pris kr. 50,— portofritt ved forskuddsbetaling.

General Alexander Haig jr. — som nettopp gikk av som NATO-sjef i Europa — har benyttet den første tiden av sin pensjonisttilværelse til å holde foredrag om den militære beredskap i Vest-Europa. Den amerikanske avisen *Herald Tribune* kan fortelle at tilhørerne blir lamslått når de hører hva general Haig har å fortelle om forsvaret av Vest-Europa. General Haig er bare en i rekken av de militære kapasiteter som har

påpekt at beredskapen i de vest-europeiske land må styrkes. Er det ikke snart på tide at også våre hjemlige politikere kommer i sig?

Har Nasjonal Samling fått sin renessanse i Namdalen? På fem år har det nemlig forsvunnet hele 1700 dametruser med Nord-Trøndelag fylkes emblem — Solkorset — fra Namdal Sykehus. Tapsprosenten betegnes som meget høy. Vi er forundret over at

saken ikke har fått bredere dekning i den norske pressen. Man skulle jo vente at Dagbladet med fete førstesideoppslag og rasende ledere trakk den konklusjon at «gammelnazistene» i Namdalen marsjerte. Men så er den ærede redaksjon kanskje ikke oppmerksom på fenomenet?

Slutt med forskjellsbehandling krevde landskonferansen for tilitsmenn i forsvaret i et utfall mot sivilarbeiderne forleden.

Landskonferansen påviste at sivilarbeidere har en rekke økonomiske og sosiale fordeler sammenlignet med vernepliktige soldater. Det kan vel ikke være tvil om at våre myndigheter gjennom denne forskjellsbehandlingen bidrar til å svekke nordmenns forsvarslinje og interessen for forsvaret.

I *Morgenbladet* leser vi at det fortsatt går nedover med nivået i den norske skolen. I en inn-

stilling fra det såkalte Industri-vekstutvalget fremheves det at utenlandske universiteter vurderer den norske artium lavt. Mens man tidligere fikk godskrevet to års universitetsstudier for den norske artium i USA, likestilles den nu med High School — som jo aldri har vært kjent for et høyt nivå. Det er tydelig at skolepolitikken i Norge gir resultater. — Siden alle ikke kan bli like flinke, skal de i hvert fall bli like dumme!

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Utgiver: Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

Partipampenes valg

For hvert år som går skal det gjøres litt vanskeligere for andre enn de etablerte partier å stille lister ved norske valg.

Først strammet man inn betingelsene for å bli godkjent som parti ved å sette kravet opp til 3000 underskrifter. Da mener man seg vel forsikret, for man vet hvor engstelige folk i dagens samfunn er for å eksponere sin tilslutning til upopulære standpunkter, til grupper og organisasjoner som daglig utsettes for grenseløs hets i massemedia. Selv om f.eks. 50—100 000 mennesker sokner til et slikt standpunkt, vil det derfor være vanskelig å få de nødvendige 3000 til å stå frem, fordi folk frykter at de blir registrert i myndighetenes arkiver. Det er jo heller ingen ubegrunnet frykt. Til ganske nylig sto NS-folks politiske tilhørighet avmerket på kortene f.eks. i Oslo folkeregister — for alt vi vet kan det fremdeles være tilfelle.

I tillegg til dette varslar man nå at adgangen til å stille frie lister skal reduseres betydelig.

«Folk og Land» og INO er partipolitisk uavhengig og har ingen tilknytning til de småpartier og grupper som f.eks. har prøvd å gjøre seg gjeldende ved årets kommunevalg. Vi føler imidlertid trang til å gi uttrykk for vår vemmelse over partipampenes og byråkratietts uhemmede bruk av alle slags formalistiske knep for å hindre at folk de ikke liker kommer på lister ved valget.

Men akkurat dette kan vi vente når partiuvesenet får herje så fritt som i Norge. Vi har fått et partikrati, og flere og flere innsar at det ikke er folket, men partimaskineriene som har makten i Norge. Den eneste vei til innflytelse på utviklingen går gjennom partiapparatene. Man må bukke og nikke til partiherrene om man vil frem i det politiske liv i Norge.

Med vemod ser vi tilbake på det konsept til virkelig folkestyre som Nasjonal Samling la frem: At man skulle velge sine representanter til vår nasjonalforsamling gjennom de faglige og kulturelle organisasjoner man tilhørte. Også da kunne og måtte man kjempe for sine standpunkter for å bli hørt, men saklige og faglige hensyn ville dominere, ikke partiklikkenes ønsker og diktater. Den menige mann ville gjennom sitt medlemskap i disse organisasjoner ha alle muligheter til å øve innflytelse på nominasjonsprosessen, som i dag er i hendene på et forsvinnende mindretall.

Landssvikere på Stortinget

Med klar adresse til oss «landssvikere» skriver redaktør Chr. Christensen i Morgenbladet (15. august) at straffedømte ikke skal sitte i Stortinget eller dommerseter.

For et par uker siden gikk vi igjennom 26 tilfeldige valglister fra fem politiske partier. Blant kandidatene fant vi ikke mindre enn 36 kampfeller fra okkupasjonsårene. Solide bønder som nesten i en mannsalder har sittet i kommunestyrene. Vitner ikke dette om en utstrakt tillit fra velgerne? Velgere som gjennom sitt lokalsamfunn kjenner kandidatene ikke bare fra det offentlige liv, men også fra fremferden i privatlivets hverdag.

Kanskje tilliten ble trygget under okkupasjonen, der kandidatene påtok seg ansvar ingen andre turde ta.

Og slike folk skal altså ikke kunne sitte i Stortinget?

Hvem er forræder?

Odd Eldem skrev den 16. oktober 1954 en artikkel med ovenstående tittel i «Orientering». Vi finner artikkelen så interessant i sin vurdering av rett og urett at vi tillater oss å gjengi den i sin helhet og lar innholdet selv forklare hvorfor.

1.

En eneste gang har jeg vært husket på forsvarstalen på Hamar. Våre statsmenn er utvilsomt i ferd med å endre vår oppfatning av tyskernes sak. Man skaper en ny folkemening — og naturligvis lar menneskene det skjje. Folkemeningene skaper man etter behov, det er en lett kunst for de kyndige. Stadig flere blir de, de lojale redaktører, som hoderystende skriver at «vi er tvungne til å velge det minste av to onder»: vi må sørge for at «den nye tyske hær kommer under demokratisk kontroll»; da vil det nok gå.

Da fikk forsvareren ordet, en gammel skrankeadvokat som døde litt senere. Med sirlig, alderdommelig ordvalg sa han omtrent følgende til dommeren:

2.

«Der gives ingen absolutt rettferdighet. Intet er absolutt galt eller absolutt rett. Makten — ja den er det! — avgjør våre rettsbegreper. Hvis krigen var blitt vunnet av tyskerne, herr lagmann, da ville De i dag ha sittet på tiltalebenken og ikke de fire guttene. I dette tilfelle har altså en krig bestemt vår gjeldende oppfatning av rett. — Disse unge menneskers synd bestod i at de sloss mot verdenskommunismen og mot Sovjet. Det var utvilsomt dumt, men ingen kan si at de dro i kamp for egen vinnings skyld! Utvilsomt var de idealister; jeg vil si villedte idealister. De har bare vært uheldige av en eneste grunn: de valgte et galt tidspunkt. Det de gjorde er ikke god tone idag; men hva vil det være i morgen? De var jo selv en idealistisk kjemper under krigen, herr lagmann, men hvor meget var de verdt, Deres idealer hvis fienden hadde vunnet? Intet er absolutt galt eller absolutt rett. — Nei, makten og intet annet enn makten avgjør våre rettsbegreper.»

3.

Den gangen var det oppsiktsvekkende ord, og jeg hadde ventet at lagmann Solem hadde vendt bruk klubben. Men han gjorde det ikke. Kanskje han smakte litt på skrankeadvokatens tankegang. (Som i parentes bemerket er like gammel som rettsfilosofien selv.)

5.

«Vi gamle tyske soldater må ha tålmodighet. Ideen om et forenet Europa og en Europahær må ikke dø. For oss soldater blir det et lykkelig øyeblikk når det tyske flagg kan gå til topps igjen sammen med de andre europeiske nasjoners. Men på vegne av dere alle avslår jeg å ha noe med opprustningen av Tyskland, hvis man ikke tar hensyn til de gamle egenskaper hos det tyske folk, kameratskap, ly-

dighet og dødsforakt.»

I Detmold møttes tusen krigsenker i uniform. De sang Deutschlandslied. Deres leder, fru Irmgard Goldschmidt skrek:

«La deres sønner vite at deres fedre ikke var forbrytere, men helter!»

Hun ba dem støtte tysk opprustning på grunn av faren fra øst. — La henne oppruste. Under demokratisk kontroll.

6.

La oss også gå skulder ved skulder sammen med de norske nazistene. Mange må jo mene at de hadde rett i hovedsaken, de litt klossete hirdgutter med stålhakene. Det ville nok være konsekvent å gi Quisling en slags oppreisning. For så han ikke rett? En dag vil de lojale redaktører innrømme at han så rett. De vil bare ikke skrive det i avisene. Med hodet vil de ryste og si privat til hverandre:

Jo, han hadde nok rett, den underlige mann. Man burde lage en skulptur av ham, like høy som Tryvannsmastene ved Oslo, en bronsemann med lykt i hånden, som peker mot øst, signalet for alle skip som bruser frem i natten.

Er Arbeiderbladets anti-russiske meninger annerledes enn Fritt Folks, i hovedsaken? Nei, slik skal du ikke spørre. Du skal spørre slik: Hvem valgte det riktige tidspunkt?

Hvem er forræder? Det avgjør seierherren.

Gjerne skulle jeg hørt den gamle skrankeadvokat etter en amerikansk seier i ny krig. Hans forsvarstale for meg.

Korreksjon fra NAKL

I forbindelse med omtalen av anti-kommunisten, Jan Ødegård, i augustnummeret av «Folk og Land», vil vi opplyse at han ikke er medlem av World Anti-Communist League, men tilhører Norges Anti-kommunistiske Liga, hvor han sitter i styret.

Ligaen er tilsluttet AUROWACL, som igjen er den europeiske underavdeling av World Anti-Communist League.

Norge er representert av Tor Petter Hadland, som er medlem av AUROWACL.

FOR NORGES
ANTI-KOMMUNISTISKE
LIGA

Tor Petter Hadland
Formann

Bitten Catharine Lunde
Gen. sekretær

INO's bibliotek

Selv om arbeidet med INO's bibliotek er i fremgang, mangler det fortsatt en rekke titler. Medlemmene oppfordres derfor til å støtte Instituttet ved å sende inn bøker, tidsskrifter, aviser o.l. Alt materiale vil bli tatt skikkelig vare på. Ta kontakt med INO — enten pr. telefon eller brev. La oss gjøre et skikeklig løft nu i jubileumsåret!

Det «NYE HØYRE» i Frankrike

Av Bastian Heide

Scenen er et røkfylt kjellerlokale i en restaurant på Boulevard Michel i Latinerkvarteret i Paris. Lokalet er fylt av studenter. Lukten av vin og sigaretter blander seg med alskens dunster fra uvaskede kropper. På en talerstol står en radmager, hulbrystet yngling med langt, svart hår og deklamerer: «Jeg kan ikke leve uten deg. Du er i mine tanker overalt — i mine drømmer om natten. Jeg hvisker ditt navn hvor jeg går, jeg skriver det på vegger og i trappeopp ganger. Jeg elsker deg — Ditt navn — det er FRIHET.» Orkanaktig bifall fra en tilhørerskare for hvem Frihet bare synes oppnåelig gjennom «kapitalismens» og «fascismens» totale utsettelse.

Så opplever vi da at i dette landet som har gitt oss det forførelseriske slagord — Frihet/Likhet/Broderskap — og der den offentlige debatt i en mannsalder er blitt dominert av de venstre-intellektuelle, en nykonservativ åndsretning dukker opp — Groupement de recherches et d'études pour la civilisation française (forkortet Grece). Det er en organisasjon stiftet i 1968 av Alain de Benoist, idag 36 år, men som først i det siste har påkalt seg oppmerksomheten. Den teller bare 5000 medlemmer, men dens betydning ligger i at den har sympatisører i vide kretser i de etablerte partier på høyresiden i fransk politikk, bl. a. i Gaullistpartiet (RPR) Ledende politikere i statsadministrasjonen bekjenner seg åpent

til denne nye åndsretning, av venstresiden kalt «nyfascistisk» og «reaksjonær».

Selv om det kan herske divergerende meninger blant tilhengerne, er hovedtrekkene i denne nye ideologi stort sett slik:

1. Frihet og likhet er uforenlig med den naturgitte forskjell mellom individer og mellom folkeslag. Denne forskjell er et biologisk faktum som må underordnes samfunnets målsetninger.
2. I kraft av dette må det bygges opp et strengt hierarkisk samfunn ledet av en elite som utpeker seg selv.
3. Ikke-europeiske kulturformer, amerikanisme og kommunisme avvises som fiender av den europeiske kulturarv vi har fått overlatt fra førkristne sivilisasjoner, bl.a. hellenismen.
4. Europas folk må ikke tape kontakten med sin kulturelle fortid. Det må basere sin fremtid på germansk/keltisk dominans.

Enkelte går endog såvidt langt at de avviser kristendommen til fordel for de gamle hedenske religioner med flerguderi.

Standardverket for den nye ideologi er Benoists bok «Vu de Droite, utkommet 1977. Samme Benoist er i dag sjef i forlaget Editions Copernic samt utgiver av bladene «Nouvelle Ecole» og «Rheingold» — der han åpent agiterer for raseteorier som ligger nær opp til det nasjonal-sosialistiske Tysklands. Tyske tenkere som Konrad Lorenz og Carl Schmitt — av venstresiden stemplet som «reaksjonære» blir stadig sitert. Et av de store historiske forbilder er Karl den Store (Charlemagne) hvis mål det var å samle alle germaner i ett rike.

(Forts. side 6)

Holocaust!

I denne grusomme filmen vart det påstada at 6 millionar Jødar vart avliva og kremert. I ein krig hender det grusomme ting. Men kan det vera rett det med 6 million? Eg bed Folk og Land svara på dette:

Kor lang tid tek det å kremere eit menneskje?

Kor mange omnar hadde tyskarane?

Brukte dei ved, kol, elektrisitet eller kva?

Og kor mykje gjekk det med kvar gong?

Petter, Oslo

Sanningsøklar

Ingen jødeforfølgelse i Sovjet

Av Vera Grønland

Herr redaktør!

Vedlagte brev til redaksjonen ble først avvist av Aftenposten p.g.a. det jeg skriver om jødene.

Aftenposten spanderte en skrivelse til meg og henviser til pressefriheten.

Ja, jeg har lenge forstått at pressefrihet betyr pressens frihet til å nekte folk å komme til orde. Men det skrev selvsagt ikke Aftenposten.

Så sendte jeg artikkelen til Friheten, som også selges i Sovjetunionen. Avslaget fikk jeg i en telefonsamtale med redaktøren, og grunnen var det jeg skrev om NS. Ja, tenkte jeg det ikke. Pressefriheten igjen.

Nå sender jeg den til Folk og Land i håp om at det jeg skriver om jødene og NS ikke er noe argument for å avvise den. Men kanskje jeg skriver for pent om Sovjetunionen? Det er også et argument for å avvise den. Pressefrihet igjen.

Men jeg tar altså sjansen.

Med hilsen Vera Grønland

Herr redaktør!

På side 30 i Aftenpostens moregnnummer 15. mai står en artikkel med følgende overskrift: «SOVJETS JØDEFORFØLGELSE STERKT FORDØMT

AV NORDISKE POLITIKERE.»

Aftenposten blir jo solgt i Sovjetunionen og når folk der borte leser dette vil de få et nytt bevis på det de vil oppfatte som ondsinnethet.

Folk i Sovjetunionen forstår ikke vårt politiske system og kan ikke sette seg inn i at meget av det som sies av politikere blir sagt for å tekkes visse kategorier velgere.

Nylig var en venninne fra Sovjetunionen på et månedslangt besøk hos meg. Som det veloppdragne menneske hun er kunne det ikke falle henne inn å kritisere det landet der hun er gjest. Men såpass har jeg forstått, at hennes tro på vestens ufeilbarlighet er sterkt svekket. Hun har lært norsk og kunne forstå mangt og meget her. Jeg på min side har lært russisk og kunne, da jeg var stipendiat i Sovjetunionen, sette meg inn i meget som er ukjent for de fleste nordmenn.

Om jødespørsmålet har jeg lyst til å si følgende:

Etter revolusjonen eksisterte det ikke noe jødespørsmål i Sovjetunionen. Det er skapt av jødene selv, høyst sannsynlig av utenlandske jøder og sovjethatere. Eller kanskje også av sionister som vilel ha flest mulig

jøder til Israel så fort som mulig. Ingen i Sovjet blir forfulgt på grunn av sin tro, sin rase, hudfarge eller kultur. Alle er sovjetborgere uansett nasjonalitet. Men de mennesker som bryter landets lover, eller som mener de har krav på særbehandling fordi de tilhører en annen rase vil, naturlig nok, ikke bli særlig godt likt. Ikke fordi de tilhører en annen rase, men fordi de bryter solidaritetsfølelsen med sine landsmenn.

Alle har mottatt de fordeler landet kan gi sine borgere, f.eks. kostbar utdannelse, og hvis de da, i stedet for å vise takknemlighet eller i det minste lojalitet, bakvasker og skader landet, slik noen jøder har gjort, da blir dette sett på som skammelig. Slike mennesker er det ingen som følger. De blir bare forraktet. Dessverre er det jo slik at dette også kan gå ut over lojale og gode jøder, som ikke har noe annet ønske enn å bli i Sovjetunionen.

Dette burde nordmenn være de første til å forstå, som nå, i over 30 år har vist sin åpenbare forakt for mennesker som ikke kan lastes for annet enn at de tilhørte et lovlig politisk parti. Nemlig NS.

Vera Grønland

Hva sier du til dette, Vera?

Kjære Vera!

Vi er selvsagt dypt og inderlig uenig med deg når du sier at det ikke pågår jødeforfølgelse i Sovjetunionen. Som en fri, uavhengig avis gir vi likevel plass for diss innlegg. Ikke nok med det. Vi tar også med et «klipp» fra «Drammens Tidende og Buskerud Blad», hvor Albert Henrik Mohn trekker sammenligninger mellom Hitlers Tyskland og forholdene i dagens Sovjet-Russland.

«Et typisk trekk med den ekspanderende virksomhet til det jødiske bursjoasi er dets hurtig økende finansielle makt takket være det internasjonale monopol jødisk kapital har, og dens pågående jakt etter nye profitt... Ved hjelp av spionasje, undergraving og terror prøver sionistenes internasjonale og dens hemmelige tjenester å skape motsetninger mange steder i verden, ødelegge gode naboforhold mellom folk og forgifte det internasjonale klima». — Det lyder som et sitat fra en av nazistenes mange antijødiske brosjyrer, denne vulgære propaganda som var med å skape atmosfæren for Holocaust. Men det er hentet fra en artikkel Lev Kornejev har skrevet i den sovjetrussiske ukebladet «Ogonyok», utgitt av Sovjets propaganda-departement og med et opplag på ca. to millioner.

Kornejev er ingen hvem-somhelst, men et fremtredende medlem av Sovjets «Institutt for studiet av asiatiske og afrikanske land», en underavdeling av vitenskapsakademiet. Siden 1977 har han vært en av de ledende i den antijødiske kampanjen i Sovjet, en statsdirigert rasisme med stadig verre konsekvenser for den minoritet den rammer.

I en artikkel med tittelen «Ledere — gangstere» skriver han i «Nedelya», søndagstillegget til «Izvestia»: I 1930-årene dominerte jødiske bander ledet av gangsterne Benny Siegal og Meir Lansky i New Yorks underverden. Samtidig som staten Israel ble til, nådde Lansky toppen i den kriminelle verden, og denne morderen ble mafiaens skattmesster og en av lederne for likvidasjonsgjengen.

Gangsteren Lansky ytet sionismen så store tjenester at regjeringen i Tel Aviv uten å nøle

ga ham og andre toppmenn fra den amerikanske mafia israelsk borgerskap... Og når vi husker at Israel nå er blitt det lovete land med kriminalitet, prostitusjon og korrupsjon, er der ingen grunn til å tvile på at den israelske hær rommer mange slike typer».

Sannheten om Lansky: Han kom til Israel på et turistvisum i 1970. To år senere ga de israelske myndigheter ham ordre om å forlate landet, etter at høyesterett hadde avgjort at han var uønsket.

Kornejev regner at svært få russere kjenner realitetene i denne saken, og at sovjetsensuren vil sørge for å stoppe dem som prøver å avsløre propagandistenes grove fordreining.

Som nazistene går sovjetideologene til frontalangrep på jødernes hellige skrifter, og om Torah eller Moseloven skriver Vladimir Begun, kjent blant annet for å forsvare jødeprogromer i tsarens Russland: «Hvis Torah sees i sammenheng med moderne sivilisasjon og kommunistisk moral, er den en lærebok i blodtørstighet og hykleri, alle de verste, menneskelige egenskaper. Jødiske og kristne hyklere tier om dette». (Forts. side 6)

Hvem kjenner frontkjemper SVERRE?

Av Ole Darbu

Når jeg nytter avisen vår til å offentliggjøre et privat brev, er det for å få kontakt med avsenderen. Fremgangsmåten er kanskje noe utenom det vanlige, men jeg gjør det også ut fra brevets innhold, som gir oss et blikk tilbake til en tid hvor frontkjempernes dagligliv besto av kamp og blod, men også av gleden over kameratskapets knyttede bånd.

Og det er dette bånd som er foranledningen til at jeg nå etterlyser min gamle frontkjempervenn — Sverre.

For noen uker siden fikk jeg ettersendt et brev fra min jøsing- og hjemmefrontbror som

har overtatt farsgården. Han har hatt dette brevet liggende i 30 år, og fant det under en opprydding.

Det var uten avsenderadresse. Selv befant jeg meg i 1949 i Syd-Amerika, og min familie kjente ikke adressen.

Nå vil jeg gjerne komme i forbindelse med Sverre, som jeg kjempet sammen med som 17-åring. Kanskje noen av bladets lesere kan hjelpe meg å oppspore ham? Kanskje leser han selv min etterlysning?

I tilfelle! Skriv til min adresse: Utsikten 14, Oslo 1, eller ring tlf. 19 52 32 etter kl. 1800.

Ole Darbu

Kan vi hjelpe hverandre?

Herr redaktør!

Jeg er sønn av en NS-mann og frontkjemper, skjønt til fronten kom min far aldri p.g.a. sykdom. Under krigen var jeg en lykkelig og frisk gutt, men da helvete i 1945 brøt løs, fikk jeg sammenbrudd allerede som 18-åring. Det ser ut for at jeg er kommet inn i en datamaskin som plager og forfølger meg — ihvertfall har det vært en evig

vandring inn og ut av psykiatriske sykehus. Jeg har en reaktiv psykose, og ifølge Østrem, som som er en kjent og dyktig lege som jeg har hatt litt forbindelse med, er det ikke uhelbredelig.

Det jeg vil ha sagt, er at jeg tror det er mange i samme situasjon som jeg. Enn om vi slo oss sammen og drev litt psykoterapi med hverandre?

B. Y., Bergen

URIKTIG OM BIGAMILOVEN

Herr redaktør!

Noe som lenge har ergret meg, er noe fra Kjell Arnljot Wigs bok «Det skjulte Norge».

Det gjelder de hjemvendte krigsseilere. Øverst på side 78 står: «Noen fant at hustruen var gift med en annen, i ly av «bigamiloven» fra London. Flere av

sjøfolkene havnet av den grunn blant bomsen i Vika og bak kaiene».

Dette er ikke riktig. Skilsmisloven, «bigamiloven» fra London, var ikke kjent her hjemme, heller ikke andre lover fra London.

Denne «lov» var en skilsmisse fra fedreland, hjem, hustru og

barn, i lovmakerens faste tro på tysk seier.

Det var norske sjøfolk, krigsseilere, som benyttet seg av denne «lov», og den skapte ulykke rundt i hjemmene her.

Dette burde vel forfatteren vite?

B., Bergen

Brevet fra Sverre!

Kjære Ole

Brevet ditt var som et pust fra en fjern fortid som en helst vil glemme selv om man vel bare blir fattigere og ikke mer lykkelig enn før. Altså er vi ikke bare 8, men 9 gjenlevende av de 120 som tilsammen dannet det fellesskap som i godt og vondt var det blodbestenkte første kompani. Vel, jeg forstår hva du ventet på. Du er nysgjerrig som vanlig, min gode unterscharfähreranvårter. La meg begynne der hvor vi sist så hverandre. Jeg lå paddeflat ved siden av et av von Armels sturmgeschüts og gløttet frem under stålhelmen mens querschlägerne fra Ivan trommet på larveføttene og laget et slikt leven at det var umulig for meg å høre Myttings understøttelsesordre. Det ble sannsynligvis min redning. Da jeg så Bjørn, Kjell, Stein og deg gå til angrep på skogkanten sammen med de to stossgruppene, var jeg sjeleglad for at jeg var i en dekkingsgruppe. For selv om dere gikk fram i ly av panserne visste jeg jo noe som ikke dere hadde anelse om. Jeg hadde jo om natten vært på spätrupp med Arneberggruppen og ustf. Vogt hadde fått beskjed fra oss om at Ivan minst hadde 2000 mann samt over 100 T. 34 bak skogkanten den gangen. Idag synes jeg det var vanvittig. Da vi skjønte at

det gikk dårlig med dere der fremme, og så flammene fra panserne, antok vi at dere ville trekke dere tilbake, og Mytting gav så understøttelsesordre fra venstre. Fra da av kom vi inn i selve helvete. Ivan hadde baumschütser overalt i trærne og oss hjalp hverken M.G.s eller håndgranater. Kaastad fikk rigget opp sitt S.M.G. bak et tre og bestrøk tretoppene så kvistene fikk tid til å sikte oss inn. I forvirringen tok vi feil av retningen og kom i kontakt med Luftwaffe felddivisjon som jo lå til venstre for oss. Der var også alt i oppløsning, og fiende og venner var om hverandre inne i skogen. Da vi løp gjennom skogen, hadde vi kastet fra oss de tunge våpen i forvirringen, og det eneste vi hadde da vi ble angrepet av et snes Ivans, var pistoler og egg-håndgranater. Vi skjønte at det var slutten, men det kan jeg si deg, Ole, at de døde ikke gratis. Jeg hadde mistet skytevåttene mine også, og var så valen på fingrene at jeg ikke maktet å få opp skrukapselen på egghandgranatene. Våpenløs som jeg var, buktet jeg meg usett et stykke bakover, og ned i en forlatt Luftwaffe bunker for å prøve å finne noen våpen. Den var tom og våpenløs, og jeg resignerte da og ség bort i en apatisk dvale mens jeg hørte på at den fortvilte kampen ebbet ut utenfor bunkeren. Til slutt var alt stille og jeg ventet bare på å få se Ivan i åpningen. Men tiden gikk og det ble helt stille utenfor. Bare granateksplosjonene fra den kanten hvor dere dro dere tilbake sa meg at avstanden tilbake til hauptkampflinie var for stor til at jeg hadde sjanse til å komme igjennom for å nå den. Sam-

tidig forstod jeg at bunkeren nok var blitt undersøkt før og at jeg nå befant meg som en våpenløs SS-mann i et område som var okkupert av Ivan. En merkelig følelse kan jeg forsikre deg. Bevisstheten om å være utenfor øyeblikkelig fare gjorde meg litt roligere og jeg fikk livstrangen tilbake, dvs. jeg ble menneske igjen. Du husker kanskje at jeg var på Turlaub dengang dere fikk det der avslørende merket under armen, og derfor slo nå en vanvittig tanke ned i meg. Jeg hev mitt erkenningsmarke og alle mine papirer i bunkerovnen, vrent av meg SS-jakken og stålhelmen, og dro på meg tarnungsanzuget igjen. Slik gav jeg meg i vei for å la meg ta til fange som tysk Luftwaffesoldat. Jeg gikk i motsatt retning av frontlinjen for jeg visste jo av egen erfaring at det var bedre å gi seg tilfange hos forsynings-troppene enn hos de av kampglød vanvittige førstelinjesoldater. Ivan brukte jo samme fremgangsmåte overfor oss. Ja Ole, arket nærmer seg slutten og det får visst dette brevet gjøre også, for jeg skal på 7-forestillingen sammen med kjeiet. Men du spurte og grov slik i det brevet ditt, at jeg syntes jeg måtte tilfredsstille litt av din vitebegjærlighet. Må forresten ta med de gledene jeg kan få nå, for om ca. 3 uker skal jeg inn og «sone» Fikk bare 1 år p.g.a. min ungdom og årene i russisk fangenskap. Skal forresten hilse deg fra min søster. Hun husker deg fra besøket i Holmestrand. Når jeg bare får svar fra deg, Ole, så skal jeg skrive litt om livet, hvordan det artet seg fra Leningrad over de utallige leire inntil jeg havnet i Omsk. Jeg slutter her. Ha det bra så lenge og hils alle kjente. Skriv snart.

Hjertelig hilsen din venn
 Sverre

MÅNEDENS
 «PERNILLE»:

JEG ER RYSTET I MITT INNERSTE

Undertiden blir en rystet i sitt innerste når en ser hovedopplaget i en avis. Rystet og med kuldegysninger ned over ryggen så jeg 14/8 «Arbeiderbladets» hovedopplag lyse mot meg fra en Narvesenkiiosk, så jeg kjøpte organet og ga meg til å lese. Og hva så jeg, en tidligere Grinifange, patriot og god nordmann var havnet på en liste til kommunevalget i Oslo sammen med en tidligere frontkjemper, som til og med sto oppført på førsteplassen.

Ordet makabert er ikke tilstrekkelig dekkende, blasfemi er vel det mest dekkende for et slikt forsøk

på å trekke et navn, som for all fremtid er prentet inn i Norgeshistorien, så nederdrettig ned i støvet.

Mine tanker har ofte gått til denne medsøster, for en sådan var det. Hva må hun ikke ha lidd siden listen så dagens lys, hun som på svartebørsferd i Telemark i mars 1943 ble pågrepet og havnet på Grini i to uker. Patriotisk, fylt av idealisme, dødsforakt og med Norge i sitt hjerte dro hun avsted med likesinnede for å sikre seg kjøtt og flesk. Dette var knapt til å oppdrive for norske borgere som ikke hadde anledning til den slags patriotisk virk-

somhet nettopp på grunn av slike ildsjelers initiativ.

Om det var penger, gull eller sølv de bragte med til selgerne i Telemark som foretrakk svart omsetning, forteller ikke den rystende artikkelen i «Arbeiderbladet», men om den sørgelige utgang vet det å berette: Grini.

Jeg tror ikke det var noe å stå etter å være innsatt på Griini (neppe på Ilebu senere heller), men to ukers opphold der var altså nok til å gi denne motstandskvinne helteglorien for alltid om sitt hode, og derfor er det forståelig at «Arbeiderbladet» finner det grotesk at denne heltinne er havnet

på liste med fordums frontkjemper, som vel i likhet med alle av den kategori var ute for å mele sin egen kake på Østfronten.

Frihets- og motstandskvinnen skal imidlertid nå melde seg inn i Arbeiderpartiet, og det vil sikkert gi henne en bedre rettsbeskyttelse for fremtiden. Venstrebetonet nyinnmeldelse synes å gi det.

Men la meg her stille et spørsmål i all anstendighets navn: var det så patriotisk å dra på svartebørstur? Riktignok ble forsynings-situasjonen for den jevne nordmann forverret på grunn av denne virksomhet, ikke minst må dette ha vært tilfelle for byenes vedkom-

mende. Selv om, såvidt jeg forstår, ingen direkte sultet, var vel en slettest mulig forsynings-situasjon et plusspoeng for dem som satt i London og neppe led noen nød. Og inn i det partikoryfeene i London tilhørte er det motstandskvinnen nå melder seg.

Svartebørs har med andre ord også vært krigføring eller motstandsbevegelse og adgangstegn til opphøyelse i den patriotiske himmel. Salig er den som kom på Grini — og allermest den som kom dit og som var, og som kommer inn, i Arbeiderpartiet.

Pernille

Høyre — en . . .

(forts. fra side 1)

Å finne løsningen på problemer av denne art som det industrielle samfunn har påført oss, er en primær oppgave for alle samfunnsbevisste mennesker. Men det later til at Høyre ikke er særlig skikket til å ta denne oppgaven på seg.

Alle knep kan . . .

(forts. fra side 1)

Når han i år plutselig ikke har den nødvendige fullmakt til å organisere kommunelisten i Oslo, stilles valgstyrets «demokratiske» avgjørelse i et underlig lys, — med en hensikt åpenbar for alle.

Med interesse merket vi oss de navn Norges Demokratiske Parti satte opp på sin Oslo-liste. Kjente motstandsnavn fra okkupasjonstidens dager sammen med frontkjempere og anti-kommunistisk ungdom, og dertil «listefyll» av tilfeldig utplukkede personer. Det var disse siste som trakk seg.

En av dem var den 53-årige Gerd Miriam Nygaard, som var meget fortørnet over å bli plassert i selskap med bl.a. frontkjempere. — Dette er det verste jeg har opplevet, sier hun til Dagbladet. — Jeg var yngste kvinnelige fange på Grini, og arrestgrunnlaget var fiendtlig oppreden.

Strafs forestilte vi oss hva denne kvinne måtte ha gjennomgått under okkupasjonen, etter først å ha kjempet aktivt mot tyskerne og NS. Forgjeves pløyet vi spaltene for å høre beretningen om hennes motstandskamp og historien om hva som egentlig skjedde da hun havnet på Grini. Ikke et ord i Dagbladet om dette.

Fra annet hold måtte vi hente opplysningene: Gerd Miriam Nygaard (tidligere Gerd Miriam Erikson) ble i mars 1943 arrestert etter en innkjøpsrunde i Telemark, hvor hun handlet kjøtt og flesk på svartebørsen. Straffen ble to ukers opphold på Grini (iflg. Griniboken). Et opphold hun neppe nå beklager seg over, etter at hun senere har latt seg feire som *motstandskvinne*. Selv mener vi «heltinnen» i stedet burde ha skammet seg stort i alle årene etterpå, vel vitende om at hun viste en total mangel på samfunnsånd i en for landet forsyningsmessig vanskelig tid. Storparten av folket er da også samstemmige i at slike handlinger var forkastelige, da de utelukkende rammet barn, gamle og syke mennesker, uten at de skadet tyske interesser. Svartebørsaffærer som den gang ble pådømt, er derfor ikke gjenopptatt etter okkupasjonen.

Også i Arbeiderbladet fant vi historien om «motstandskvinnen». Avisen slo stort opp det groteske i at denne kvinnen var

oppført på en partiliste, hvor førsteplassen var besatt av en frontkjemper, — Ole Darbu.

I den forbindelse spør sjefredaktør i Morgenbladet, Chr. Christensen (Morgenbladet onsdag 15. august). — For seks år siden fikk SV innvalgt to representanter på Stortinget som var straffet etter landsvikloven. Da Morgenbladet offentliggjorde dette, var indignasjonen stor. De hadde da gjort opp med samfunnet, het det. Har da ikke Ole Darbu gjort det? Er det i 1979 verre å ha vært på den gale siden i krigsårene enn det var i 1973?

Til slutt skriver Morgenbladets redaktør: — Med fare for nytt spetakkel, vil vi hevde at vi fremdeles mener at straffedømte ikke skal sitte i Stortinget eller dommerseter. Forøvrig bør vi være ferdig med landsvikoppkjøret.

Hva sier du . . .

(forts. fra side 4)

For ti år siden skjelnet sovjetpropagandaen mellom jøder og sionister. Sistnevnte er jøder som går inn for staten Israel. Men i dag er denne forskjellen praktisk talt utvisket. Det heter at «den djevelske sionismen har røttene i jødedommen», og at ikke bare Torah, men også Talmud — tolkningen av Moseloven og profetene — preker rasisme, hat og vold.

I naziavisen «Der Stürmer» skrev Julius Streicher da planene for Holocaust begynte å ta form, at jødene er arienes farlige folkefiender. I «Pravda» skriver Vladimir Bolsjakov, som er talefører for sentralkomiteen i det sovjetrussiske kommunistparti, at «sionismen er en fiende av sovjetfolket».

For å nøre opp under jødeshatet la Hitler, Rosenberg og Streicher stor vekt på å innbille det tyske folk at det de kalte den jødiske sammensvergelse, hadde sikret seg kontroll over den vestlige rustningsindustrien, og at den truet Det tredje rikets fredelige eksistens.

I «Krasnaya Zvezda» skriver Kornejev i en artikkel han har kalt «Sionismens giftige våpen»: «Få vet at av de 165 største rustningsfirmaer i vest eies eller kontrolleres 158 av sionister fra bursjoasiet, alle av jødisk slekt».

Påstanden er like usann som da den kom fra Hitler og Streicher.

For å bortforklare den demokratiske verdens kritikk av nazistenes terror mot jøder og andre, hamret Goebbels inn i folket at den jødiske storkapitalen hadde sikret seg et monopol på nyhetsformidling.

I «Pravda» skriver sovjetpropagandisten B. Antionov: «Sionistene har innviklet i nettet sitt nesten ett tusen av de 1811 aviser som utgis i De forente stater», og V. Meshcheryakov følger opp med: «Det er ingen hemmelighet at mange av amerikanernes presseorganer kon-

trolleres direkte og indirekte av sionister fra det jødiske bursjoasi».

I det timelange TV-programmet «De som selger sjeler», sendt to ganger i sovjetisk fjernsyn, fremstilles jødernes talsmenn i Sovjet som redskaper for utenlandsk kapital og krigshisernes interesser. I betydelig grad bidro denne filmen til å skjerpe den hatske innstilling overfor jøder.

Sovjetmyndighetenes antijødiske holdning gir seg mange utslag. Ett av dem er å begrense studiemulighetene for jødiske ungdommer. Fra 1968 til 1978 sank tallet på jøder ved universitetene med hele 40 prosent.

Jødene skal være annenklassens borgere, syndebukker for et regime som daglig stimulerer jødeshatet mens det i FN gir seg ut for å være en motstander av rasisme.

«Riksdagsbrannen»

(forts. fra side 1)

Og i «London Radio» het det den 13. desember 1943: «Etter en provokasjon, like frekk og usannsynlig som riksdagsbrannen har tyskerne stengt vårt universitet.» Mens man to uker etter aulabrannen holdt fast på parallellen med riksdagsbrannen, hadde den virkelige utøvergruppen presentert seg i et flyveblad allerede den 28. november 1943: «Det smellet som fylte den tomme aulaen lørdag den 27. november, er et varselkudd fra SS-opposisjonen. Vi fører ikke våre metoder i marken med et tilfeldig slag, men roper med dette varsku til alle tyskere, Wehrmacht og SS-folk, til alle norske forrædere og nazister og stripebikkjer av alle fasonger og farger, som gnager på nyordningens mange bein. Det ville være en smal sak for oss å ta en hel forsamling av denslags banditter og sende dem på en liten himmelsvipp før de gikk rett hjem til helvete . . .»

I «Morgenbladet» for 16. januar 1946 blir dette tidlige saksforhold bekreftet: «Etter det som er bragt på det rene, besto SS-opposisjonen av en viss kultursabotasjegruppe, som etter hva den selv fremholder, var i intim kontakt med kretser som stod den illegale avis «Londonnytt» nær, og som hentet sine direktiver derfra.» Hjemmefronten hørte ikke mange laurbær for sin forbrytelse mot det norske universitetet og de mange studenter. Reaksjonen kom overraskende på sabotasjegruppen, og derfor måtte den rettferdiggjøre seg i et nytt flyveblad. I dette henviste man til at aulaen var blitt «besmittet med all slags kulturfjendtlige og tåpelige propagandamøter, konserter o.l. . . Vi vil ha en ny og ren aula for ettertiden . . . Vi har ikke ødelagt vår aula av sadistisk lyst, osv. osv.

Hjemmefrontens aksjon mot Universitetet resulterte i at 1250 studenter ble arrestert. Av disse ble halvparten frigitt etter et in-

tenst arbeide fra NS-hold. 644 studenter ble sendt til Tyskland og internert der til krigens slutt. Av disse døde 12.

Vi kan takke professor Adolf Hoel for at straffetiltakene ikke ble langt større. Han gikk åpent imot Terbovens egenmektige avgjørelser, og uredde satte han igang et redningsapparat som vi neppe opplevet maken til under okkupasjonen. Kreftene som sto bak brannstiftelsen, hvorav mange ellers løp dørene ned hos Terboven i egne, forretningsmessige anliggender, så han ikke noe til nå. Studentenes liv og sikkerhet vedkom dem ikke.

I domspapirene fra landssviksaken mot professor Hoel ligger det en bebreidelse mot disse «helter» fra undergrunnen. Vi lar domspapirene selv tale:

«Tiltaltes største bedrift er imidlertid hans arbeid med løslatelse av arresterte studenter etter masseaksjonen mot dem den 30. november 1943, og hvis foranledning etter alt å dømme var «Aulabrannen» den 28. november 1943. Det ble da arrestert ca. 1250 studenter, og tiltalte arbeidet fra da av til ut på nyttår 1944 praktisk talt både dag og natt med studentenes løslatelse og med å lindre sorg og fortvilelse for studentenes pårørende. Etter hva det er opplyst i retten, hadde tiltalte i forbindelse dermed ca. 1000 besøk, ordren fra tiltalte var at ingen skulle bli avvist uten å få snakke med ham. Av de arresterte studenter ble også henvend halvparten løslatt. Tiltalte påstår dog ikke at dette alene kan tilskrives ham, idet forskjellige hensyn kan ha spilt inn for tyskerne. Tiltaltes handlemåte blir allikevel like fortjenstfull og tiltalte fortjener all honnør for rdet arbeid han da utførte.»

Professor Marstrander, som selv satt i tysk fengsel, skrev under rettsaken mot professor Hoel: «Ingen som kjenner Hoels rulleblad fra krigen vil være i tvil om at summen av hans gjerninger er god og at hans sti er ren. Han kjempet Universitetets kamp, det er sannheten, han frelste studenter fra død og deportasjon, han arbeidet dag og natt i fire lange år under et sjelkelig press, som var for tungt til å bæres. Hoel var i sin universitetspolitikk i overensstemmelse med Universitetets store flertall. En dom over Hoel blir en dom over det store flertall universitetslærere, hvis linje han fulgte.»

Og statsråd Melbye skrev om Hoel: «Og den mann, som vi godt kan si har levd hele sitt liv i kampen for Norges interesser, står idag anklaget som landssviker. Jeg er skamfull.»

Professor Adolf Hoel ble dømt. Han fikk 1½ års fengsel, og fradømt statsborgerlige rettigheter. Dessuten ble han fratatt den St. Olavs-orden han fikk i 1936 for sitt arbeid med Svalbardsaken. Med brask og bram ble han også utstøtt av Videnskabsakademiet.

Brannstifterne fra Hjemme-

fronten gikk fri, — slik også mordere og ransmenn gjorde i de dager.

Det «nye høyre» . . .

(forts. fra side 4)

Benoist går inn for det fri initiativ, men mener at økonomien må underordnes det politiske system og ikke omvendt.

Det liberale blad «Le Monde» skrev så sent som i juni 1979 at en «høyrradikal bevegelse er i ferd med å bygges opp i Frankrike i iltempo».

En del av forklaringen på det «nye høyres» framgang ligger nok i den støtte Benoist og hans folk har fått fra aviskongen Hersant (dømt etter krigen for samarbeid med tyskerne). Hersants blad «Figaro Magazine» — som idag leses av 2 millioner franskmenn gir spalteplass for de nykonservatives tankegods. Bladets sjefredaktør hører også til kretsen omkring Benoist.

Benoist selv benekter han er «nyfacist». «Hva som skjedde under Hitler angår ikke oss lenger — vår bevegelse er i pakt med den tidsånd som måtte komme etter de venstreintellektuelles fallitt. Menneskene idag søker kontakt med sin opprinnelse — slik som beskrevet i boka til den amerikanske neger Alex Haley — «Røtter» — Jeg tror på den europeiske integritet og på et gjenforenet Tyskland som en viktig forutsetning for dette. Jeg tror på et strengt elitært samfunn fri for den nivellerende innflytelse som både kommunismen og The American way of Life utøver.»

Bastian Heide

JEG ER INTERESSERT I Å KJØPE

Willy Brandt:
TYSKERE OG ANDRE
FORBRYTERE

Send tilbud til bill. mrk.:
170, Folk og Land.

MIN FAR OG JEG

(ca. 80 og ca. 40 år) trenger en dyktig og hyggelig dame til hjelp med husarbeid og litt matlaging noen timer i uken. Vi bor på Sandviksiden i Bergen. Adressen fås gjennom Folk og Lands ekspedisjon B.m.: «166» til Folk og Lands eksp.

AV

PLASSGRUNNER

må vi forbeholde oss retten til å forkorte innkomne manuskripter. Oftest gir vi innsenderen varsel om dette, men like før vi må levere manuskripter til setting, kan det bli for liten tid til det.

JUBILEUMSTILBUD

I forbindelse med 30 års-jubileet for stiftelsen av Forbundet for Sosial Oppreisning kan INO tilby Odd Melsoms bøker «På nasjonal Uriaspost» og «Nasjonal Samling og fagorganisasjonen» til en pris av kr. 70,— pr. sett. Benytt anledningen til å kjøpe opp gaveeksemplarer nå!

Jeg bestiller ..... sett av Odd Melsoms bøker, til en pris av kr. 70,— pr. sett.

Betalingen er innbetalt på postgirokonto nr. 5 15 02 89 (forskuddsvis portofritt).

Bøkene bes sendt i oppkrav (portotillegg) (stryk det som ikke passer).

Navn: .....

Adresse: .....

Sendes: INO, Postboks 924, Sentrum, Oslo 1.

ANNONSE

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

innbyr til brevkurset

«SOSIALINDIVIDUALISMEN — EN NORSK FRAMTIDS-IDEOLOGI»

Er du interessert, send oss da noen ord, så skal du bli tilsendt opplysninger og kursmateriell. Vi gir deg også opplysninger om hva vi står for.

Vennligst skriv til:

Sosial-Individualistisk Samfunn,
postboks 1806,
5011 Nordnes, Bergen.

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 924 - Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

.... eks. Olaus Ulven: Lange skygger	kr. 20,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 20,-
.... » Håkon Meyer: Et annet syn	» 20,-
.... » Forbundet: § 104 Mere lys over rettsoppgjøret	» 10,-
.... » Astrid Berge: Hvem er du — dr. Paras?	» 30,-
.... » Justus Vericultur: Den norske kapitulasjon	» 10,-
.... » Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære	» 30,-
.... » C.H.B. Benneche: Landssvikoppgjøret og meg	» 15,-
.... » A. Olesen: Fra utrykte kilder	» 15,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » A. E. Hedem: Quo Vadis Norvegia	» 20,-
.... » Svein Halse: I forreste linje	» 40,-
.... » Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	» 40,-
.... » P. Harsem: Utrolig, men sant	» 25,-
.... » A. E. Hedem: Statsmaktenes revolusjonære forhold til Grunnloven	» 10,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 15,-
.... » Odd Melsom: På nasjonal Uriaspost	» 65,-
.... » Odd Melsom: Nasjonal Samling og fagorganisasjonen ..	» 80,-
.... » Odd Melsoms bøker — sett	» 125,-
.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre gode landsmenn	» 5,-
.... » Inst. för Offentlig och Internationell Rätt: Den norske rettsutviklingen	» 40,-
.... » Kai Normann: Laubærkransen	» 20,-

NAVN: .....

ADRESSE: .....

Kr. .... er innbetalt på postgirokonto nr. 5 15 02 89 / bøkene bes sendt i oppkrav (stryk det som ikke passer).

TIL LEIE ØNSKES

Lite kontor i Trondheim - Sarpsborg eller Oslo ønskes (20—25 m²). B.m.: nr. 169 «Janne».

TIL SALGS:

En del hefter av tidsskriftet «Vår vei til fred, demokrati og sosialisme» fra årgangene 1952, 1953, 1954, 1955 og 1956 selges til høystbydende.

Dessuten flere eksemplarer av avisen «8. MAI». Henv. INO — Boks. 924, Sentrum, Oslo 1.

ENKEMANN I 50-ÅRENE

søker snill og ærlig venninne i alderen 40—55 år. Interess. heimkos og friluftsliv. Det ville være fint om du kunne like turer i fjellet. Jeg er ensom eneboer og ikke søker. Ful diskresjon. Bill. mrk.: «167 Sentralt Østlandet» til «Folk og Land»s ekspedisjon.

UTENLANDSNORDMANN,

vitenskapsmann, fhv. frontkjemper, må ha studieopphold i Oslo i noen uker eller mndr. og søker derfor pensjonat eller opphold hos private. Lüksus ikke nødvendig, men renslighet og arbeidsro. Kan ev. spise middag i byen, men helst full pensjon. Vennligst antyd pris. Kan om ønskes stille møbl. villa i toppklasse til disposisjon i Danmark, Sveits eller Spania. Bill. mrk.: «165 Globe-trotter» til «Folk og Land»s ekspedisjon.

TIL SALGS

Byste av Quisling. Farge: sort, høyde 31 cm. Bill. mrk.: «168 Høystbydende» til «Folk og Land»s ekspedisjon.

«Støtteannonnene» — ny rekord i år?

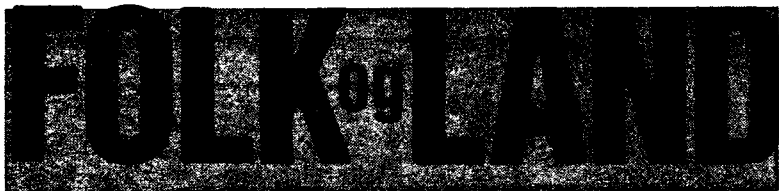
Alt tyder på at vi vil få flere «støtteannonser» i 1979 enn noe år tidligere siden vi begynte med dette i 1975. «Støtteannonser» er som kjent bidrag på kr. 50,— eller mer til avisens drift.

Denne gang takker vi for 50 bidrag på tilsammen kr. 3785,—. Fortsatt har vi innbetalinger det ikke er kvittert for.

«STØTTEANNONSER»
fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

A., Tromsø 50,—	J., Trondheim 60,—	E., Sandnes 60,—	J., Gran 60,—	A., Slependen 50,—
K., Ramfjordbotn 60,—	A., Vestnes 200,—	B., Sandnes 60,—	G., Røykenvik 60,—	F., Langhus 50,—
O., Naustbukta 50,—	D., Torvik 120,—	N., Kvernaland 60,—	I., Rogne 60,—	P., Sarpsborg 50,—
O., Namdalseid 50,—	A., Ålesund 50,—	J., Øyestranda 60,—	J., Lena 60,—	B. B., Oslo 200,—
E., Sparbu 110,—	L., Guddal i S.fjord 60,—	I., Vågsbygd 100,—	M., Hundorp 60,—	A. H., Oslo 60,—
H., Levanger 50,—	O., Minde 150,—	O., Øvrebø 60,—	E., Ringebu 60,—	B. M., Oslo 50,—
N., Leksvik 50,—	J., Nå 60,—	A., Porsgrunn 50,—	A., Brumunddal 100,—	H. N., Oslo 100,—
		L., Sande 60,—	E., Nes, Hedmark 50,—	J. S., Oslo 345,—
		K., Nore 60,—	K., Sagstua 50,—	Nils A. Nilsen, Oslo 60,—
		M., Filtvet 100,—	L., Eidsvoll 50,—	R. M., Oslo 100,—
		K., Spikkestad 60,—	S., Jessheim 50,—	O., Uppsala 75,—
		K., Åmot, Modum 135,—	K., Eiksmarka 50,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Historieforfalskere

Signaturen CEC i Det nye Folkepartiets organ «Politikken» (18/7) har fått vår artikkel «NS-folk var og er det motsatte av ekstremister» (F og L nr. 5/79) i vrangstruppen og kommer med den vanlige påstanden om «historieforfalskning». CEC innrømmer at hun/han ikke selv har opplevd okkupasjonen, men fremlegger følgende fantastiske «bevisførsel»:

«Men det som har slått meg er at de historiske fakta er blitt beskrevet ganske likt i de bøkene jeg har lest om dette emne.»

Tenk det! NS-folk har i etterkrigstiden hatt meget små muligheter for å gi sin versjon av okkupasjonshistorien, mens seierherrene har hatt totalt fritt spill. Dermed oppstår et svært ensidig bilde av begivenhetene, og denne meget partiske fremstilling bruker CEC som «bevis» for at alle andre oppfatninger er «historieforfalskning». Smartere — eller mer naivt? — kan det vanskelig gjøres.

Hva CEC har spesielle problemer med å godta, er hva vi skrev om at adskillige tusener av nordmenn ble hjulpet av NS-folk når de kom i konflikt med tyskerne.

«Det kan nok stemme at det fantes nasister som hjalp gode nordmenn, men tallet «adskillige tusener» høres utrolig drøyt.»

NS hadde 18—20 fylkesledelser, og om hver av disse hjalp 50—60 mennesker, blir tallet straks over tusen. Enhver som kjenner til arbeidet i disse fylkesledelser, vet at tallet lå mange ganger så høyt. I tillegg kommer så den hjelp som de mange kretsførere, lagførere, menige medlemmer og folk i forvaltningen ytet. Om man virkelig kunne forske detaljert i disse ting, ville man komme frem til et meget imponerende tall.

Så vi anbefaler CEC og Det nye Folkepartiet å ta spørsmålet om hva som er historieforfalskning eller ikke opp til ny vurdering.

Advokat Uelands skrift om norsk okkupasjonshistorie

Helt tilfeldig kom vi over et hjemme under okkupasjonen, og skrift av advokat Erling Ueland. Det var en kommentar til Tore Gjelsviks bok om den norske hjemmefront.

Skriftet som er trykt og distribuert på forfatterens eget ansvar, burde så absolutt nå frem til alle som er interessert i norsk okkupasjonshistorie.

Det spenner over nærmere femti avsnitt om forholdene her

gir svar på storparten av de spørsmål motstanderne gjerne søker å «spidde» oss med. Advokat Erling Ueland skriver i enkle og lettfattelige vendinger, og hans skrift vil være en verdifull oppslagsbok under diskusjoner om okkupasjonstidens mange begivenheter.

INO's boktjeneste har sikret seg noen eksemplarer av skriftet.

Nasjonalismen

— en grunnleggende idé

I en bemerkelsesverdig artikkel i Morgenbladet (27/8) omtaler Ivar Magnus Ravnum den armenske nasjonalisten Eduard Ogenesjans filosofi. Vi gjengir her noen linjer som er representative for Ogenesjans tankegang: «Ethvert forsøk på å pålegge alle nasjoner samme styresett står i strid med loven om tilstrekkelig allsidighet, noe som men, står styreevnen i fare, og igjen er nødvendig for å bevare man risikerer kaos.»

Bør Børson senior

Av Ola Furuseth

I sin tid skapte Johan Falkberget en tosket fyr som han kalte for Bør Børson junior, og store deler av folket lo og hadde moro av denne skikkelsen.

Men nå vil jeg fortelle litt om senior, kanskje Falkberget så denne, men kviet seg for å skrive om han.

Det er igrunnen samme skikkelsen som «Fanten og spiker-suppa» som inbilte folket at han spanderte suppe kokt på en spiker. Og jeg har før servert en artikkel som jeg kalte «Spiker-suppa koker over!».

Som vel alle vet har diverse europeiske stormakter lagt under seg resten av verden som kolonier og brukt folkene som slaver.

England hadde hele India og det meste av Afrika, men det var andre og driftigere folk som la grunnlaget. Siden kom sjørøverne fra øya og tok det som sitt og jaget de andre.

Det var folk fra Holland, de såkalte boere som grunnla Syd-Afrika og dyrket opp landet. Så ble det funnet diamanter der, og da kom engelskmennene og ville ha landet. Da startet de krig mot hollenderne, den såkalte boerkrigen.

De fleste folk var på boernes side, og fra lille Norge meldte det seg tre hundre frivillige som sloss på boernes side. Men sjørøverne ble for sterke, boerne måtte gi tapt.

Av de som ikke hadde falt i kamp, ble resten stuet sammen i konsentrasjonsleire, og der skal det ha dødd over 25 000 mennesker. Så det var lenge før Hitler satte inn jøder.

Det Vietnam som det nå er slik ståhei om het en gang fransk Indokina. Vi hørte den gang ikke noe om båtflyktninger, men nå

har fattig-Per fra Steinrøysa borti bakken rustet ut et skip, «Lysekil» som skal ta opp disse stakkarene som ikke ser noen annen utvei enn å dra ut på havet. Og, — de skal visst få bosette seg her.

Før har vi tatt imot en god del mørke folk fra Pakistan; de er mest å se i og omkring Oslo. Og da Koreakrigen var over tok vi imot en masse barn derfra. Men, hvorfor skal vi hjelpe der stormaktene har ødelagt?

For det er vel snart tusen år siden nordmenn var vikinger og grunnla bl.a. øya MAN og deler av England og Normandie i Frankrike. De var sikkert ikke mors beste barn å komme ut for, men det er nokså lenge siden.

De styrende i dette landet har nok fått oljen på hjernen, tror de kan gripe inn og hjelpe alle steder. De har nok glemt at de snart har lånt til konkursens rand.

Bør Børson junior har vi vel alle lest om og moret oss over, men det er verre at de styrende her gjør seg til en Bør Børson senior som skal rote borti alt som vi ikke har noe med.

Ta bare imot folk av andre raser, sleng dem ned her så de kan blande seg med de innfødte nordmenn. Så får vi til slutt et bastardfolk.

Det er vel dit noen vil ha det. Vi har fra før fått inn sultne finner i Trysil og på Finnskogene. Men de gikk på egne ben og ble ikke hentet med båter og fly. Men nå er det den stormannsgale Bør senior som bestemmer, og da får vi bare ta det som kommer. For flertallet har satt inn Bør senior, og et mindretall har lite eller intet å si. Før det blir for sent å mene noe...

Ola Furuseth

Må man hate andre for å elske seg selv

Det er meget om å gjøre for naturens orden, men det som gir vår tilværelse innhold og rettede politikere å stemple nasjonalt tenkende mennesker som noe forferdelig avskum, bare opptatt av å hetse mot og forfølge mennesker som er annerledes enn dem selv.

Vår påstand er den stikk motsatte: Det er ikke mulig å ha virkelig respekt og aktelse for andres egenart uten at man erkjenner sin egen og er glad i den.

Et sykt trekk i dagens tenkning er den sterke tendens til å fornekte og tale hånlige om alle forskjeller. En likhetsmani valser ned all individualitet, alle særpreg som finnes i grupper og nasjoner. Idealet er en slags standardisert verdensborger, pregløs og grå.

Livets mangfold er ikke bare naturens orden, men det som gir vår tilværelse innhold og dynamikk, et spenningsfelt der kreftene brytes og gir oss impulser til fremgang og vekst.

Å benekte forskjellene er å fornekte livet.

På den annen side: Å forfølge mennesker som er annerledes, er ikke tegn på nasjonal innstilling, men bare på usikkerhet og av og til også på verre ting. Et menneske som er trygt forankret i sitt eget folks egenart, møter folk fra andre folkeslag og kulturer med åpent sinn, med medmenneskelighet og forståelse, også når det eksisterer motsetninger på det prinsipielle plan. Man kjemper for prinsipper, ikke mot enkeltmennesker. Det er en selvfølgelig ting for hver god nasjonalist.

FORAN JUBILEET!

I oktober måned kan INO feire 30-års jubileet for den organiserte virksomhet etter okkupasjonen.

«Folk og Land» vil markere begivenheten med artikler og billedstoff fra stiftelsen av FORBUNDET, og den kamp som er ført for sannhet og rett. Det er med stolthet bladet vårt presenterer de kvinner og menn som først av alle sto frem på barrikadene for å nedkjempe de løgner fra maktthaverne som resulterte i svikerstemplet. Det er med stolthet vi kan berette om deres innsats, om seire, — men også nederlag.

Jubileet skal også markeres på annen måte. Ved private sammenkomster i by og bygd, og gjennom høytideligheter ved gravstedene til de av våre pionerer som er falt bort.

Vi vet at mange av våre lesere også gjerne vil sende sin personlige hyllest til 30-års jubilenten. Det kan best gjøres gjennom noen ord til INO, postboks 924, sentrum, Oslo 1.

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

INO

Institutt for norsk okkupasjonshistorie

Boks 924 - Sentrum, Oslo 1

Kontortid:

Mandag kl. 1000—1400

Tirsdag kl. 1000—1400

Onsdag kl. 1800—2100

Kontor:

Enerhaugsplassen 4, Oslo 6

Tlf.: (02) 19 06 71

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugsplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 10—14 og Tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Viking Boktrykkeri, Oslo